

De **HARRY**
TREVALDWYN
romantische
tragedies
 van een
DRAMA
KING

Vertaling Maaïke van der Rijst

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Harry Trevaldwyn
Oorspronkelijke titel: *The Romantic Tragedies of a Drama King*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Maaïke van der Rijst
Omslagontwerp en -illustratie: © Rachel Vale
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Foto auteur: © Patch Studios
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1722 8
ISBN 978 94 027 7435 1 (e-book)
NUR 285
Eerste druk april 2025

Originele uitgave verschenen bij First Ink, een imprint van Pan Macmillan, The Smithson, 6 Briset Street, London EC1M 5NR.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Beste Jean-Pierre,

Tot mijn spijt moet ik je zeggen dat dit de laatste brief wordt die je ooit van me zult krijgen. Ik heb namelijk besloten dat ik dit jaar een vriendje wil, en helaas (voor jou) heb ik gewoon geen tijd om én mijn verantwoordelijkheden als penvriend na te komen én deze nieuwe taak de aandacht te geven die hij vergt.

Ik wil je niet voorliegen. Een vriendje krijgen is niet de enige reden dat ik niet meer zal schrijven. Ik geloof, Jean-Pierre, dat dat voor een deel jouw schuld is. We schrijven nu bijna twee jaar met elkaar, en in al die tijd heb je er met geen woord over gerept dat je me een keer gaat uitnodigen om bij jou in Frankrijk te komen, terwijl ik jou al een paar keer heb gevraagd hier bij mij te komen logeren. Uitnodigingen die je hebt genegeerd, wat ik nogal onbeleefd vind. En dan was er vorig jaar die keer dat je je brief aan iemand had geadresseerd die 'Felix' heette, waardoor het pijnlijk duidelijk werd dat ik niet de enige ben met wie je een penvriendschap onderhoudt. Heb je Felix wel uitgenodigd om naar Normandië te komen, Jean-Pierre? Geef daar maar geen antwoord op, want ik reageer toch niet meer. Tot slot, en ik weet niet goed wanneer dit precies gebeurd is, heb ik gemerkt dat we al

onze brieven tegenwoordig in het Engels schrijven en dat mijn Frans er dus helemaal niets op vooruit is gegaan. Ik wens je het beste en hoop dat je een fijn leven zult hebben en ondanks alles hoop ik oprecht dat je dit jaar in het tennisteam zult komen. Ik weet hoe belangrijk dat voor je is.

Maar zoals ik al zei, dit is de laatste keer dat je ooit van me zult horen.

Met vriendelijke groet, à bientôt,

Patrick Simmons (Patch)

ps Met je eerste brief stuurde je een Milkareep mee (wat behoorlijk heeft meegewerkt aan het voortduren van onze penvriendschap, maar blijkbaar heb ik ten onrechte aangenomen dat dit een regelmatig terugkerend iets zou zijn). Ik zou het echt chic en symbolisch vinden als je me er als laatste 'adieu' aan onze schrijfrelatie nog eentje stuurde. Bovendien zijn ze hier heel moeilijk te krijgen. Oké, dan is dit het laatste wat je van me zult horen, en nu echt.

Au revoir!

Patrick Simmons (Patch)

✂✂✂

Hoofdstuk 1

Ik haal de kusjes onderaan mijn brief weer door, want ik geloof dat dat de ernst van wat ik zeg ondermijnt. Mijn stoel kraakt als ik achteroverleun en de brief ter controle omhooghou. Puntgaaf geschreven, zoals altijd, zonder ook maar één doorhaling.

Ik voel me wel een beetje schuldig over het feit dat ik een punt achter mijn penvriendschap met Jean-Pierre zet, maar 'om ruimte voor nieuwe relaties in mijn leven te maken moet ik het dorre hout snoeien'. Die uitdrukking heb ik uit een van de zelfhulpboeken van mijn moeder, die ik sinds kort af en toe even van haar leen. Als je door de smakeloze omslagen heen kijkt, staan er soms een paar pareltjes van wijsheid in. Het is fascinerend hoeveel dingen van toepassing zijn op zowel een gescheiden vrouw van midden veertig als een queer jongen van zestien; vooral omdat we allebei wanhopig op zoek naar een man zijn. Terwijl we om ze binnen te lokken uiteraard net doen of we zielsgelukkig in ons eentje zijn. Ah, Jean-Pierre, au revoir!

Ik moet even zeggen dat ik twee keer eerder verliefd ben geweest. De eerste keer was op Fred; hele charmante gast, met keurig geknipt blond haar en een voorliefde voor accessoires. Het probleem was alleen dat hij een personage uit de tekenfilmserie

Scooby Doo was. Ik snapte wel dat hij iets met Daphne had, maar ik heb altijd gevonden dat er weinig chemie tussen hen was. Fred was een type dat de leiding nam, wat ik heel aantrekkelijk vond (maar nu een beetje problematisch) en het was voor een belangrijk deel aan hem, en Velma, te danken dat de *gang* zo vaak een zaak wist op te lossen. En dat terwijl ik niet de indruk had dat ook maar iemand een opleiding tot detective had gevolgd.

De tweede keer was op Josh, die in ieder geval wel van vlees en bloed was, maar dat ging helemaal verkeerd toen ik erachter kwam dat hij mijn betaalde oppas was en niet een jongen van zeventien die oprecht in mijn origamiwerkstukjes was geïnteresseerd en er een vreemde voorliefde voor had me op een bepaalde tijd mijn bed in te krijgen.

Om verliefd te worden moet je georganiseerd zijn, dus ik heb mezelf een 'vriendjesdeadline' gesteld. Het einde van het schooljaar voelt veel te ver weg; ik ben er nú helemaal klaar voor, en als de deadline te ver in de toekomst ligt, word ik laks. Bovendien heb ik bitter weinig geduld. Dus ik heb de perfecte deadline in mijn agenda gezet (met een groot rood hart erbij): Schoolgala. Nu hebben we bij ons op school niet echt een gala, maar de toneelclub waar ik op zit, organiseert na onze eerste grote voorstelling altijd een feest dat iedereen 'gala' noemt. Behalve mevrouw Jenkins dan, die de leiding over de toneelclub heeft, want die denkt dat 'overgewaaid Amerikaanse gewoontes onze hersens verweken', wat belachelijk is, want Amerika is verantwoordelijk voor zoveel moois! Om maar een paar dingen te noemen: Kelly Clarkson, het Hollywood Sign en cornflakes die zo zoet zijn dat de vullingen uit je kiezen springen. Ik heb zelfs voorgesteld om met de hele familie naar Amerika te gaan onder het mom van 'interessante politieke ontwikkelingen', maar mam had al snel

door dat het me om de cornflakes te doen was, dus in plaats daarvan zijn we naar Devon geweest. Anyway, het gala is het perfecte moment om een vriendje te hebben:

Waarom het gala het PERFECTE moment is om een vriendje te hebben

- Gala's zijn romantisch (vraag dat maar aan welke film dan ook).
- Er worden foto's gemaakt (het is heel belangrijk dat liefde professioneel wordt vastgelegd).
- Wanneer ze de langzame nummers gaan spelen, hoef ik niet heel lang ongemakkelijk net te doen of ik een keuze uit de vele soorten chips maak.
- Het is in december, dus waarschijnlijk krijg ik een romantisch kerstcadeau van hem waar diep over nagedacht is (een sieraad is een beetje voor de hand liggend, maar dat wil ik toevallig wel graag).

Vorig jaar was ons 'gala' smakeloos en saai; het thema was 'feest'. Het was mijn missie om mevrouw Jenkins ervan te overtuigen (deels door net te doen of ik moest huilen) dat er dit jaar toch echt een heuse feestcommissie aan te pas moest komen. Aangezien ik gelukkig de enige was die aanbood daar zitting in te nemen, kan ik in feite mijn eigen perfecte avond organiseren!

'Patrick! We gaan om kwart voor acht weg, en geen seconde later!'

Mijn moeder, die me van beneden roept, haalt me abrupt uit de dagdroom waarin ik met mijn nieuwe vriend aan het slouwen ben. Fuck. Ik heb veel te veel tijd verspild met Jean-Pierre imponeren met mijn handschrift, en nu heb ik mijn leven verpest.

Ik sta op vanachter het houten bureautje in mijn kamer en loop naar de spiegel aan de muur, die de vorm van een maansikkel heeft, zodat je er amper iets in kunt zien. Vandaag is de eerste schooldag na de vakantie, dus er hangt weer niets in mijn kast wat precies de vibe heeft die ik dit jaar uit wil stralen. Als een ware sociopaat heb ik tot vanochtend uitgesteld om te bepalen hoe die look eruit moet gaan zien.

Nu ik in die maanspiegel kijk, schiet me ook weer te binnen dat ik mijn kamer moet restylen zodat die bij mijn nieuwe vibe past. Ik moet er niet aan denken dat mijn toekomstige vriendje naar boven komt in de volle overtuiging dat hij de slaapkamer van een wereldwijze volwassene met smaak zal binnenlopen, in warme, neutrale kleuren, met rieten opbergmanden en gedempt licht, in plaats van de slaapkamer van een kind. Of liever gezegd, een kind dat geobsedeerd is door de ruimte, want behalve de maanspiegel hangen er gordijnen met sterren en een gigaposter van de maanlanding, er staat een beeldje van een astronaut, en aan het plafond hangt een mobile van het sterrenstelsel. En ik vind de ruimte niet eens meer leuk! De vorige keer dat ik mijn kamer een make-over mocht geven, was ik er toevallig heel erg mee bezig. Gelukkig heb ik in de afgelopen week een aantal dingetjes achterover weten te drukken die mijn kamer een volwassener aanblik geven: een geurkaars die naar gember ruikt die mijn moeder met kerst heeft gekregen, een van de kussens die beneden op de bank lagen en een lamp die ik in de schuur heb gevonden. Helaas krijg ik elke keer dat ik hem aansteek een schokje, maar dat heb ik ervoor over.

‘Heb je me gehoord, Patrick?’ roept mam.

Argh. Ik steek mijn hoofd om de deur. ‘Ik heet PATCH!’ schreeuw ik. Een ander onderdeel van mijn rebranding is over-

gaan van Patrick op Patch, zodat ik me karaktervoller en mysterieuzer voel. Alsof ik gewoon geen tijd heb om Patrick te zeggen. ‘Patrick’ is zo’n type dat een zuigzoen op zijn hand maakt omdat hij te hard oefent op zoenen (waar gebeurd, helaas). ‘Patch’ daarentegen geeft andere mensen tips over zoenen, terwijl hij ook nog eens goddelijk ruikt en precies het juiste aantal en formaat scheuren in zijn *ripped jeans* heeft.

‘En dan nog wat!’ roep ik over het geluid van het koffiezetapparaat heen. ‘Je bezorgt me stress, en dit is een hele belangrijke dag! Je zou dit moeten koesteren! Je kind begint aan zijn voorlaatste schooljaar, iets wat maar eens in je leven gebeurt!’

Het blijft even stil terwijl ze wacht tot het koffiezetapparaat stopt met reutelen. ‘Behalve dan toen Kath dat vorig jaar ook deed. Nog drie kwartier, Pátrick!’

Mijn oudere zus Kath is een late leerling (een wreed, kil winterkind) en ik ben een vroege leerling (een vrolijk, hartelijk zomerkind) en daarom zit ze maar één klas hoger dan ik. Mam, de naïeve lieverd, hoopte dat we daarom close zouden zijn.

Het was ook naïef van haar om me nog drie kwartier te geven om me klaar te maken. In drie kwartier kun je niks gedenkwaardigs doen! Ik wring me in allerlei bochten om zoveel mogelijk van mezelf in de spiegel te zien, zodat ik kan bepalen hoe ik mezelf er zo snel mogelijk op mijn best en uniek kan laten uitzien. Het enige wat ik zie, is rossig haar – zelf noem ik het *sunset blonde* – en twee te lange armen. Zoals altijd besluit ik Jean te facetimen.

‘Dit gaat lukken, we moeten gewoon de boel stroomlijnen,’ klinkt Jean kalm door de speaker terwijl ik een doos met badges met geinige slogans doorspit.

Jean is mijn allerbeste vriendin. Wel jammer dat ze Jean heet,

maar dat neem ik haar niet kwalijk. Ze is fantástisch, maar ook een beetje lastig. De laatste tijd heeft ze elke dag een andere sierspeld in haar haar, en ze leert alles wat er te leren valt over queerness. In eerste instantie was dat vooral om mij te steunen, maar nu is ze doorgeschoten en leest ze me de les als ik niet progressief genoeg ben. In theorie is dat prima, maar in de praktijk knap irritant, want, hallo, wie is hier nou queer?

‘Oké, dus de keuzes zijn haar, schoenen of accessoires,’ breng ik haar in herinnering terwijl ik een doos met kristallen op mijn bed leegkiever. Ik weet niet goed wat ik op modegebied met losse kristallen moet, maar ik wil best een poging doen creatief te zijn.

‘Dit zou zoveel gemakkelijker zijn als we geen schooluniform hadden,’ klaagt ze over de telefoon. Intussen schuift ze met geweld een kers, de sierspeld voor vandaag, in haar weerbarstige haar.

‘Breek me de bek niet open.’ Dat lieg ik. Ik zou het nooit hardop toegeven, maar ik vind het heel handig om een uniform aan te moeten, want anders werd ik gek van alle keuzes. Bovendien zou niemand iets van mijn wat abstractere outfits zoals ‘toevallige ontmoeting’ of ‘bohoherinneringen’ begrijpen. En het groene poloshirt van het uniform flatteert mijn teint.

‘Wat voor schoenen heb je?’ vraagt Jean, maar ze is uit beeld, dus haar stem galmt een beetje.

‘O, ik geloof niet dat we die kant op willen, want de schoenen die ik nu aanheb, zijn niet superhip, maar ze hebben een geweldig voet –’

‘Voetbed, ja. Dat heb je al een paar keer gezegd,’ zegt ze. Ze verschijnt weer in beeld, met haar schooltas, die ze, Jean kennende, drie dagen geleden al ingepakt heeft. ‘Oké, haar dan!’

Ik steek mijn vingers in het potje wax ‘voor extra volume’ dat de ik afgelopen zes jaar elke kerst van mijn peetmoeder Pamela heb gekregen. Zij en mijn moeder zijn niet eens vriendinnen meer, maar om de een of andere onverklaarbare reden stuurt ze me nog steeds elk jaar wax, samen met een kaart met een flamingo. Ik kijk naar een haartutorial met de titel ‘Messy beachlook’, maar nadat ik ongeveer tien minuten aan de punten heb zitten draaien voor een ‘moeiteloze vormgeving’ is het resultaat niet echt ‘strandlook’, maar meer ‘dood door elektrocutie’. Ik steek mijn hoofd onder de kraan om opnieuw te beginnen en leen de föhn van mijn zus. Na nog eens tien minuten, waarin Jean en ik twee keer ruziemaken over de vraag of het nuttig zou zijn een *diffuser* te kopen (jazeker), kijk ik keurend in de spiegel. Ik heb wel degelijk volume. Ik moet heel ver achteroverleunen om Jean alles te laten zien, maar we besluiten allebei dat volume al heel mooi is, dus ik hang op en loop trots naar beneden om mijn nieuwe look te laten zien.

‘Leuk kapsel,’ zegt mam terwijl ze naar ik schat voor de elfde keer haar tas pakt om haar sleutels te zoeken.

‘Waarom ben je nooit eens positief wanneer ik probeer creatief te zijn?’ snauw ik. Intussen tik ik voorzichtig op mijn haar om zeker te weten dat er nog geen kostbaar volume verloren is gegaan.

‘Met creatief zijn bedoel je een föhn gebruiken?’ antwoordt ze afwezig. Ze kijkt maar amper op uit haar tas. ‘Waar zijn die stomme sleutels nou?’

‘Caroline.’ Ik noem haar bij haar voornaam, zodat ze weet dat ik het meen, en ik haal een beetje gespeeld beverig adem. ‘Als jij zo doorgaat mijn persoonlijke groei te belemmeren door van die betuttelende dingen te zeggen als “leuk kapsel”... dan weet ik

niet of ik nog wel onder dit steeds oppressiever wordende dak kan blijven wonen.'

Even lijkt het of mam iets terug wil snauwen, maar dan frons ze verward haar voorhoofd. 'Wat?'

Vroeger was mam er trots op dat mijn vocabulaire zo snel groeide, maar kennelijk vindt ze het niet zo geweldig meer dat haar zoon een talenwonder is. In theorie ben ik zwaar onder de indruk van mijn moeder omdat ze in haar eentje twee kinderen grootbrengt (van wie eentje een engel is en de ander Kath), maar in de praktijk begin ik haar steeds irritanter te vinden, vooral wanneer ze weigert vierkant achter me te gaan staan bij alles wat ik doe. Dat is toch zeker je hoofdtak als ouder?

'Goed, Patrick,' vervolgt ze op de toon waarvan ik zo langzamerhand weet dat ze eigenlijk wil zeggen: '*Kan er een eind aan dit gesprek komen?*' 'Ik heb nog nooit zulk mooi haar gezien. Het is bijna hemels... en niet alleen vanwege de hoogte.' Dan begint ze om haar eigen grapje te lachen. 'En waar zijn geevee-dee die stomme sleutels nou!' sist ze in de botervloot.

Toevallig weet ik waar haar sleutels zijn, maar om mezelf de tijd te geven om nog een kom Weetabix te eten, en om haar te straffen, zowel voor het feit dat ze me Patrick blijft noemen als voor dat grapje over mijn haar, hou ik die info onder mijn pet. De truc met Weetabix is dat je ze een voor een moet eten, zodat je niet zo'n vies prutje in je kommetje krijgt. Ik wil zowel in het dagelijks leven als bij mijn ontbijtgranen textuur.

Terwijl ik aan mijn tweede Weetabix begin, komt Kath de keuken binnensjokken. Ze sleept haar schooltas achter zich aan, zo'n beetje op dezelfde manier als waarop ze mij soms achter zich aan sleept. Mijn zus heeft zich niet zo lang geleden zeer agressief op de eyeliner gestort, maar ze wil niet dat ik haar voor-

doe hoe je zo'n 'wing' maakt, dus nu ziet ze eruit alsof ze wil dat astronauten in de ruimte precies kunnen zien waar haar ogen zitten. Net voordat ze wat ze ook maar aan vleeswaren in de koelkast kan vinden in haar mond propt, neemt ze me met onverholen minachting van top tot teen op. 'Wat heb je met je haar gedaan?' vraagt ze.

'Wat?' Wat verlegen met mezelf klop ik erop. Het knispert een beetje.

'Het ziet er raar uit,' antwoordt ze.

'Raar is gewoon een ander woord voor uniek. Dus dank je wel, Kath, dat je zegt dat ik er uniek uitzie.'

'Welja, joh,' zegt ze, en ze duwt weer een handvol plakjes salami in haar mond.

In het afgelopen jaar heeft er een beetje een soort koude oorlog tussen Kath en mij gewoed, want ze weigert toe te geven dat ze mijn karaokeset kapotgemaakt heeft, terwijl er overduidelijk bewijs voor is (dat wil zeggen dat ik gewoon weet dat zij het was!). Ze verkeert ten onrechte in de veronderstelling dat ik er uiteindelijk wel vrede mee zal hebben, maar ze onderschat mijn vermogen om wrok te blijven koesteren. Het staat zelfs in de top vijf van mijn skills.

Mijn vijf beste skills

1. Toneelspelen.
2. Binnen twee seconden weten wat voor product een tv-reclame aanprijst.
3. Met een rollende r kunnen praten.
4. Wrok blijven koesteren.
5. Hink-stap-springen (vreemd genoeg ben ik daar een kei in, maar helaas koop je daar tegenwoordig niet veel voor).

‘Oké, we gahaan! We zijn al hartstikke laat,’ zeg ik. Ik snaai de sleutels van hun vaste plekje en overhandig die aan mijn verbaasde moeder, die altijd denkt dat het sleutelrek een ‘te voor de hand liggende plek’ is om te checken.

Net als mam de deur op slot wil doen, hou ik haar tegen. Raar toch dat je onder tijdsdruk altijd heel helder na kunt denken. Ik draai me om en sprint naar boven om het enige op te halen wat mijn look tot een geheel zal maken en de toon voor het hele jaar zal zetten.